„Kuidas see vabrik siia on ehitatud?“ uuris Peedu.

„Ega see polegi ehitatud. Need on metsas kasvava suure puu juured, mis ulatuvad sügavale maa sisse. Puulehed ja oksad hingavad maa peal õhku, see õhk rändab läbi tüve puujuurtesse ja rikastab ühtlasi ka mulda õhuga. Muidu oleks meil siin taliuni ilma õhuta võimatu,“ seletas Siisi-Lii ja sulges hoolega tuulevabriku ukse. Praegu jõudsid kuninganna ja vanaema alla koobassaali. Vihmussid tõid neile iga käigu kohta teateid. Suurem osa põgenikest oli juba uinunud taliuinakusse. Osa aga viitis veel aega huvimatkadega kaugematesse käikudesse.

„Trallala, trallala,“ tantsisid korraga kümmekond vihmussi kuninganna ette.

„Mis on juhtunud, et te nii rõõmsad olete?“ päriti neilt.

„Vanamutt, surmaott on jäänud juba magama!“ vastasid vihmussid rõõmsalt märkide varal.

„See on muidugi suur rõõm!“ seletas Maisi-Lii nukkudele. „Pole suuremat vihmusside vaenlast ja hävitajat kui mutt.“

Vihmussid lõbutsesid veel hulk aega, kuni nad

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 109